

ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ ΠΡΩΪ

‘Η συνειθισμένη παρέα ἔπινε τὸν καφέ της κατὰ τὰ μεσάνυχτα στὸ γειτονικὸ μαγαζὶ ποὺ ἦταν καὶ ταβέρνα καὶ καιφενεῖο μαζί, ἔξω κάτου ἀπὸ τὸν τσίγκο. ‘Ολοι εἶχαν πιεῖ γερά καὶ εἶχαν ἀνάφει. Γι αὐτὸ προτιμήσανε νὰ καθίσουν ἐκεῖ, μὲν δὲ ποὺ τὸ γεναριάτικο βορριαδάκι ἔτσους γιὰ καλά. Μιλούσανε ζωηρὰ καὶ κάπως ἀσυνάρτητα.

— Εἶνε λοιπὸν δουλειὲς ποὺ μπορεῖ νὰ σὲ κάνονν πλούσιο σὲ μιὰ μέρα, ἔλεγε ὁ Μάκης ὁ Λιοντῆς, ὁ παιλίδς ξενύχτης, ποὺ κανεὶς δὲν ἥξερε τί δουλειὰ κάνει ἔκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ εἶνε πρόεδρος κάποιου συλλόγου ζωοφίλων. ‘Εκατὸ χιλιάδες δραχμὲς δός μου καὶ σοῦ κοινωνίζω ἔργοστάσιο ποὺ νὰ κάνει ὑφασμα την ψάθα αὐτὸ τὸ χόρτο ποὺ βγαίνει σωρὸς στὶς ἀκροποταμιές. Νὰ ίδεις παρᾶ...’

— Πρὸιν γίνει ὑφασμα θὰ πεθάνεις στὴν ψάθα, εἶπε ὁ Νίκος ὁ Στιδης, ὁ δημοσιογράφος καὶ δικηγόρος ποὺ δλους τοὺς ἐπείραζε κι ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν.

‘Η θυμωμένη ἀπάντησι τοῦ Λιοντῆ πνίγηκε στὴ φωνὴ τοῦ Κλάπα τοῦ καλλιτέχνη, ποὺ ἀν εἶχε λεπτὰ νὰ ἔτοιμαζει ἔργα καὶ νὰ κάνει ἔκθεσεις ποιὸς ἔρει τί θὰ ἦτανε, μὰ τώρα ἀναγκαζότανε νὰ κάνει ἀγίους γιὰ ἐπαρχιακὰ ἔξωκλήσια, κάτι δμοιώματα ἀγορανθρώπων μὲ ἀτέλειωτα γένεια καὶ ἀπειλητικὲς πατερίτσες ή ἀνθρωπάκων ἀσυνάτων, ἀναιμιῶν, ποὺ λὲς καὶ βγῆκαν ἀπὸ χοεωκοπημένο σανατόριο πειναλέοι, ἀξιοδάρυτοι, νὰ ξητιανέψουν.

— ‘Ἐνα κονρεῖο ποὺ νὰ ξυρίζουν μόνο γυναῖκες μπορεῖς νῦν ἀνοίξεις; ’Επλούτισες. Νάχεις δέκα γυναῖκες δμοοφρες, νὰ τὶς μάθεις σὲ λίγες μέρες νὰ ξυρίζουν, νὰ τὶς ντύσῃς μὲ κομφές λευκὲς μπλοῦζες ποὺ νὰ μὴν τοὺς κούρθουν δμως καμμιὰ γραμμὴ καὶ νὰ βάνεις ἔμπρος! Ψυχή μου δουλειά! ’Οσο ὁ ἄντρας νιώθει τὸ τρυφερὸ χέρι τῆς γυναίκας στὸ μάγουλό του καὶ τὴν ἀνάσα τῆς ἀπὸ πάνου του, θὰ δίνει καὶ τὸ παλιάμπελο.

Καθὼς ἔλεγε τὰ τελευταῖα του λόγια, ὁ Πάντος ὁ γιατρός, ποὺ κάθότανε ἀμίλητος στὴ γωνιὰ καὶ ἔπινε ὅλο κονιάκ — πρώτη φορά — σκαλίζοντας ἀφηρημένα μὲ τὸ μπαστοῦνι του τὸ χῶμα τοῦ δρόμου, πετάχτηκε ὅρθός,

σήκωσε ψηλὰ τὸ μπαστοῦνι καὶ εἶπε μ' ἔξαψη, γελώντας νευρικά :

— Χά, χά, χά! Μάλιστα, νὰ τὶς πάρετε καὶ στὰ κυριεῖα, "Ετσι θὰ μποροῦν νὲ μᾶς σφάζουν ὅποτε θέλουν. Μιὰ ξυραφιὰ στὸ λαιμὸ καὶ τέλειωσε! Χά, χά, χά!..."

Οἱ ἄλλοι τὸν ἐκοίταξαν παρακενεμένοι. Ποτὲ δὲν τὸν εἶχαν ἵδει ἔτσι τὸ γιατρό. Ἡταν ἔνα παιδὶ φρόνιμο, γροπαλὸ σὰν κορίτσι. Μήτε ἐκάπνιζε, μήτε ἔπινε. Στὴν ταβέρνα ἐπήγαινε γιὰ τὴ συντροφιά, μιλοῦσε μὲ ψυχραιμίαι πάντα, ἔφευγε νωρίς, δὲν ἐνοχλοῦσε κανένα, δὲν ἔλεγε μήτε παραδοξολογίες, μήτε ἀστεῖα. Ἡταν ὁ «σιωπηλὸς φιλόσοφος», ὅπως τὸν ἔλεγαν ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Στίδη ποὺ τὸν ὠνόμαζε «τὸ λευκὸ γάντι».

— Λοιπόν, ἀφοῦ θέλετε νὰ δώσετε ἀξία στὶς γυναικεῖς, ἀκοῦστε νὰ σᾶς πῶ κάτι, ἔξακολούθησε ὁ Πάντος, ἥσυχότερος τώρα μὲ φωνὴ βιθειά, ὑποβλητική.

Ἐκάθισε, ἥπιε τὸ λίγο κονιάκ πώμενε στὸ ποτήρι κι ἀρχισε τὴν ἴστορία του:

— Μιὰ φορὰ σ' ἔνα σπίτι γνώρισα μιὰ γυναικα. Μιὰ ὅμορφη ζωντοχήρα γειάτη φωτιά. Κ' ἔξυπνη, τετραπέρατη. Μὲ τράβηξε τόσο ὥστε ἔκανα σὰν τρελὸς νὰ βρεθῶ μόνος μαζί της. Τὰ κατέφερα, μιλήσαμε μιὰ ὡραΐνοντος ἔποια μένονταν γιὰ μένα, κάτι σὰν μιὰ στοργικὴν ἐκτίμηση. Μὲ λίγα λόγια σὲ μερικὲς μέρες τάχαμε σιάζει. Περονούσαμε γλυκὲς στιγμὲς πτὸν περίπατο, στ' ἀπόκρυφα παγαζάκια τῶν Πατησίων, στὰ σαλόνια ποὺ σιχνάζαμε — δταν τίχαινε νὰ μένουμε μόνοι. "Άλλὰ αὐτὲς οἱ γλύκες ἔδιναν τροφὴ σ' ἔναν πόνο μεγάλο καὶ τὸν ἔγιγάντωναν : τὸν πόνο τῆς ἀνικανοποίητης ἥδονῆς. "Εποεπε νὰ βροῦμε τοόπο νὰ βλεπώμαστε καλλίτερα, νὰ μένουμε μόνοι, ἥσυγοι. "Εποεπε νὰ «στεγάσουμε τὸν πρόσφυγα ἔρωτά μας». ὅπως τῆς ἀρεσε νὰ λέει, νὰ τὸν «ἀποκαταστήσουμε». "Επὶ τέλους ἔδρήκαμε τὴ λύση — τὴν ηὗρε ἐκείνη : μιὰ φίλη τῆς εἶχε ἔνοικιαστα τοία δωμάτια σ' ἔναν κεντρικὸ δρόμο. Θὰν τἄπιανα τόνα γιὰ ιατρεῖο, τ' ἄλλο γιὰ σαλονάκι καὶ τὸ τρίτο γιὰ γκαρσονιέρα μου. "Ετσι θὰ μποροῦσε αὐτὴ νὰ μπαίνει χωρὶς φόδο νὰ παρεξηγηθεῖ ἀπὸ κανένα, πρᾶγμα ποὺ ἥταν ἀδύνατο νὰ κάνει στὸ πρῶτο μου

σπίτι γιατί δὲ ιδιοκτήτης ἦταν ἔνας στενὸς φύλος τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Κι δὲ ἀδελφός της νὰ τὴν ἔδλεπε νὰ μπαίνει στὸ καινούριο σπῆτι θὰν τούλεγε πώς πάει στὴ Λάουρα, τὴ φιλενάδα τῆς. Τί νὰ κάνω; "Αφησα τ' ὅμορφο καὶ φτηνό σπιτάκι μου τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, καὶ τοπιασα. Τὸ νοῖκι ἦταν πανάκριβο, τὸ δωμάτιο ποὺ θάκανα ιατρεῖο λίγο σκοτεινό, οἱ σκάλες πολλὲς ὥστε νὰ εἶνε δύσκολία γιὰ τοὺς πελάτες, μὰ ὅλα αὐτὰ ἦταν τίποτα μπρὸς στὴ χαρὰ ποὺ μούδινε ἡ ίδεα πώς ἐπὶ τέλους θὰ μπορῶ νὰ χιρόνυμαι αὐτὴ ποὺ μὲ τίχε γόητέψει, ποὺ ἦταν ἡ μόνη μου σκέψη, τὸ μόνο μου ὄνειρο.

⁷Ἐπεράσαμε θεῖα κάμποσον καιρό. Κάθε βράδυ ἥταν μαζί μου ὡς τὴν ὕδα ποὺ ἔπειτε νὰ βρίσκεται σπίτι της. Τὴν εἶχα τόπο ἀγαπήσει ὅστε μιὰ μέρα ἀν τίχαινε νὰ μὴ τὴν ἴδω ἥμουν σὰν τρελός. ⁸Ἐπεράνα τοὺς δρόμους, περινοῦσα ἀπὸ τὸ σπίτι της, ἔναντερνοῦσα, φύλαγα ἀπ' ἔξω μῆπως προβάλει στὸ παράθυρο, ἔστελνα τὴ φίλη της νὰ μάθει. Κάποτε ποὺ μαλώσαμε ἔμεινα δυὸ μέρες νηστικὸς καὶ κάπνιζα διαρκῶς τσιγάρα, τόνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο, ἐγὼ ποὺ δὲν κάπνιζα ποτέ μου. Μιὰ μέρου τῆς ἔπροτεινα νὰ γίνει γυναίκα μου. ⁹Αδύνατον νὰ πεισθεῖ.

— Τί τις θέλεις τις παντρειές, μοῦπε. Δὲν εἶνε καλ-
λίτερα ἔτσι; Ὁ γάμος σκοτώνει, λένε, τὸν ἔρωτα.

Οσο ἐγὼ ἔβλεπα πώς μ' ἀγαποῦσε χωρὶς ὑστερο-
θουλίᾳ τόσο τὴν ἐλάτρευτην περισσότερο.

Πολλές φροδὲς ἐπερνοῦσε δόρες δλόκληρες σιγυρίζοντας τὴ γκαρσονιέρα μου, κρεμώντας καδράκια, ταχτοποιώντας τὰ ροῦχα μου, καὶ ἐγὼ ποὺ ἐργαζόμουνα παραπλεύρως ἔνιωθα μιὰ λαχτάρα καὶ μιὰ περηφάνεια νὰ μὲ σλημ-μυρίζει.

Μὲν ἐγνώρισε μὲ τὸν ἀδεօφό της. ἔναν καλὸ ἀλλὰ χαζὸ εἰσοδηματία, ὡς συγγενῆ καὶ γὼ δὲν ξέρω ποιᾶς φίλης της καὶ μοῦ αιλοῦσε μὲ τόση οἰκειότητα μπροστά του, ὥστε εἶδα πῶς ήταν ἀδύνατον αὐτὸς νὰ σκεφτεῖ τίποτα κακό, τόσο τὸν εἶχε πείσει γιὰ τὴν ἀθωότητα τῶν σχέσεών μας.

^οτεων μας.
"Εξουσία μ^η αὐτή καὶ γι αὐτή. Ήταν ἡ μόνη μου σκέψη, ἡ μόνη μου συλλογή, ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς μου. Μου λεγε: δέ θέλω νὰ πηγαίνεις στὰ κοντσέρτα

ποὺ μαζεύονται ὅλι τὰ κοριτσόπουλα—καὶ δὲν ἐπήγαινα.
Δὲ θέλω νὰ χορεύεις καὶ δὲν ἔχόρευα.

Πολλὲς φορὲς εἶχα σκεφτεῖ πῶς δὲν ἔπρεπε ν' ἀφίνω
νὰ παρασύρουμαι τόσο, πῶς ἔπρεπε νὰ μὴν παραμελῶ τὴν
μελέτη, τὴν μουσική, τοὺς χοροὺς—ποὺ τόσο μὲ τραβοῦσαν
πρὸιν. "Ολι εἴνε χρήσιμα στὴ ζωὴ κι ὅλα ἔχουν τὶς χάρες
τους. Ἐγὼ εἶχα χάσει τὴν αἰσθηση κάθε ἥδονῆς ποὺ
δὲν ἔρχότανε ἀπ' αὐτή. Ἡταν ὅμως ἀδύνατο νὰ κάνω
ἄλλοιως. Μ' ἀποροφοῦσε ἐντελῶς δλόκληρο. Αὐτὴ ἡταν
μαζί μου μιὰ ώραία ἀμαζόνα, παιγνιδιάρα καὶ τρυφερή,
μ' ἔνα μαστίγιο στὸ χέρι. — "Α, βέδαια κρατοῦσε καὶ
μαστίγιο. Μόλις δὲν ἔκανα τὴν κίνηση ποὺ τῆς ἀρεσε,
ἀρχιζε τὸ μαστίγωμα. Κ' εἶχα γίνει ἔνα δργανό της —
ἔνα σαστισμένο ζῶον ποὺ καὶ στὸ δάρσιμό της εὔρισκε
ἥδονή.

"Εξαφνα πῆρα ἔνα ἀνώνυμο γράμμα. Ἡταν τρομερό. Μούλεγε κάτι πράματα! Μ' ἀπατοῦσε λέει αὐτή. Εἶχε
φίλο ἔνα γέρο παραλή ποὺ ἔρχότανε μέσ' στὸ σπίτι μου
καὶ τὴν ἔδλεπε. Τὸ πρωΐ ποὺ ἐγὼ εἶχα ὑπηρεσία στὸ
Νοσοκομεῖο τοῦ Πειραιῶς, αὐτὸς ἡταν ἔκει μαζί της, στὴν
γκαρδονιέρα μου. Τὸ ίατρεῖο μου ἡταν πρόσχημα γι
αὐτή, γιὰ νὰ δικαιολογιέται πῶς πάει στὸ γιατρό, τὸ γυ-
ναικολόγο, γιὰ ὅσους δὲν τὴν ἔρουν· γιὰ τοὺς δικούς της
ἔδικαιολογιόταν πῶς πάει στὴ φίλη της· δὲν γέρος, λέει,
ἡταν ἔνας παράξενος γλεντζὲς ποὺ χαλοῦσε πολλὰ λεπτὰ
γιὰ νὰ τοῦ κάνει τὰ γοῦστα. Ἄλλὰ τὸν ἀγαποῦσε κιόλες
αὐτή, χρόνια τώρα ἐπειδὴ μιὰ φορὰ τὴν εἶδε νὰ βγαίνει
ἀπὸ τὴν γκαρδονιέρα του μιὰ ξαδέρφη της κ' ἔγιναν
ἴστορίες, ἐφρόντισε νὰ ἔξασφαλιστεῖ ἔτσι μὲ τὴ φίλη της
καὶ μὲ τὸ ίατρεῖο γιὰ νὰ βλέπωνται πιὸ σίγουρα. "Ισως
ἔνα παροδικὸ κέφι νὰ τὴν ἔφερε στὴν ἀρχὴ κοντά μου.

Κ' ἔλεγε-ἔλεγε τὸ γράμμα λεπτομέρειες, μοῦ θύμιζε
ἐπεισόδια, μοῦ ἔξηγοῦσε κάτι σκηνές, μοῦ σημείωνε πῶς
μποροῦσα νάχω ἀπόδειξη γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ κατάγγελνε.

"Ενοιωσα μέσα στὸ κεφάλι μου κάποιο κενό, μπροστά
μου ἔνα βάραθρο εἶδα ν' ἀνοίγεται. Μοῦρθε κάτι σὰν
τρέλα.

Δὲν ἥθελα νὰ πιστέψω συχαίνονται τ' ἀνώνυμα
γράμματα, κι ὅμως δὲν νοῦς μου ἔζωντάνευ τὶς φριχτὲς
εἰκόνες ποὺ μοῦ ίστοροῦσε τὸ γράμμα. Ἡταν πρωΐ ντύ-

θηκα καὶ βγῆκα βιαστικός. Ἐξω στὴν πόρτα μὲ καλημέρισε ἡ Λάουρα, ἡ σπιτονοικουρά μου, μὲνα συμπαθητικὸ χαμόγελο. Διάλοε ! Μήπως ἡταν αὐτὴ πούστειλε τὸ γράμμα ; Ἄ, ὅχι, ἀδύνατον. Εἶνε τόσο φίλες. — Μὰ σάμπως εἶχανε ψυχυανθεῖ, τώρα τελευταῖα. Ποιὸς ξέρει... Κι ἀν εἶνε κείνη ω̄α εἶνε κάτι βέβαιο... .

Τραέηξα γιὰ τὸν ἥλεκτρικό. Τώρα μοῦ ἐρχόντανε στὴ μνήμη κάτι σκηνὲς ποὺ εἶχαν περάσει ἀπρόσεχτες : μιὰ φωτογραφία ποὺ θέλησε νὰ κρύψει καὶ τὴν εἰδα, ἐνὸς ἥλικιωμένου κυρίου, ποὺ γελώντας ἔπειτα μοῦπε πῶς εἶνε θεῖος της ἀπὸ τὸ Βόλο· ἔνα πρόσωπο ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι ἔνα πρωΐ καὶ τὸ εἰδα γυρίζοντας νὰ πάρω κάτι ἔρχασμένα ἐργαλεῖα καὶ ποὺ ἡ Λάουρα μοῦπε πῶς ἡταν ὁ ὀδοντογιατρός της· τὸ ἀρωμά της ποὺ μοῦ μύρισε τὴν ἴδια μέρα καθὼς ἀνέθηκα ἀπάνω στὴν κάμαρα καὶ ἡ Λάουρα σαστισμένη τὸ δικαιολόγησε πῶς πέρασε πωΐ νὰ τὴν ἴδει καὶ τῆς ἔρριξε αὐτηνῆς λίγο, καὶ τόσα ἄλλα, ποὺ ἔγιναν ἀφοσιωμένος στὸν ἔρωτά μου καὶ ἡσυχος γιὰ τὴν πίστη της δὲν εἶχα προοίξει. Εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς περιγράφω ἀγωνίες, πόνους, δάκρυα, ἀπελπισμούς. Λίγο-πολὺ θὰν τάχετε ὅλοι νοιώσει Ἀποφάσισα νὰ φυλάξω ἀπὸ τὴν ἴδια μέρα. Γύρισα πίσω κι ἀρχισα νὰ σκέπτομαι τί ἔπρεπε νὰ κάνω. Νὰ γυρίζω μέρα-μεσημέρι ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἡταν ἀδύνατο. Καφενεῖο, ζαχαροπλαστεῖο δὲν εἶχε ἐκεῖ κοντά γιὰ νὰ μείνω. Γειτονικὸ σπίτι φιλικὸ δὲν ἡταν. Τί νὰ κάνω ; Νὰ φυλάω στὶς γωνίες καὶ νὰ μὲ βλέπουν οἱ γειτόνοι ; Δὲ στεκότανε. Δὲν μποροῦσα νὰ βρῶ τὴ λύση καὶ δαιμονιζόμουνα. Ἀξιμφνα μοῦ γεννήθη μιὰ σκέψη : ἀν ἡ Λάουρα ὅπως ὑποπτευόμουνα, εἶχε κάνει τὸ γράμμα, θὰ μὲ βοηθοῦσε. Θὰ τὴν ἔστελνα κάπου καὶ θὰ κλεινόμουνα στὸ Ιατρεῖο· αὐτὸ τὸ κλείδωνα πάντα γιὰ νὰ μὴ μοῦ ἀνακατεύονταν τὰ ἔργαλεῖα, ἐνῶ τὴ γκαρδονιέρα καὶ τὸ σαλονάκι τ' ἄφινα ἀνοιχτά. Ἐπρεπε δημως νὰ προσέξω, γιατὶ ἀν ἡ Λάουρα τάχε καλὰ μαζύ της θὰ μὲ ἐποδίνε· ἔπειτα καὶ μαλωμένες νάσανε μπορεῖ νὰ μὴν ἥθελε νὰ τῆς κάνει κακὸ—μιλοῦσε μὲ τόσην ἐμπιστοσύνη γιὰ τὸ χαρακτήρα της καὶ τὴν ἔχεμύθειά της ἡ δική μου.

Πῆγα στὸ σπίτι καὶ εἶπα στὴ Λάουρα πῶς δὲ θὰ πάω στὸ Νοσοκομεῖο γιατὶ ἥθελα νὰ κάνω μιὰ μελέτη,

Θὰ ἔμενα στὸ ίατρεῖο. Μὰ θὰ μὲ νποχρέωνε ἀν πήγαινε μόνη της μ' ἔνα γράμμα στὸ διευθυντή. Ἐδέχτηκε πρόθυμα. Ἐγραψα δὴ λόγια δικαιολογητικὰ καὶ τὴν ἔστειλα. Ἐπερίμενα μὲ ἄγωνία. Πέρασαν διό, τρεῖς ώρες, ἥρθε μεσημέρι καὶ κανεὶς δὲν ἐτάραξε τὴν τραγική μου γαλήνη. Ἡ Λάουρα ἥλθε κατὰ τὴν μία γελαστή τραγούδωντας. Είχε περάσει ἔνα ώραιο πρωΐ στὸν Πειραιᾶ μὲ τὴ λιακάδα.

“Οταν ἴδωθήκαμε τὸ βράδυ μὲ κείνη ἡ ἀφέλειά της, ἡ γλύκα της, ἡ ἔκφρασή της ἡ γεμάτη ἔγκαρδιότητα καὶ εἰλικρίνεια μ' ἔγειμισε τρυφερότητα καὶ πίστη. Ἐθύμωνα ποὺ πίστεψα ἔνα ἀνώνυμο γράμμα. Τί κακὸς κόσμος! Τὸ τόσο τὸ κάνουν τόσο! Μήπως ἄλλοτε δὲ μοῆχαν πεῖ πώς πρὸν παντρευτεῖ ζοῦσε μ' ἔναν ταγματάρχη, πώς ἔγεινε ἔπειτα μανικιουρίστρα καὶ γύριζε μὲ τὸν ἔνα καὶ μὲ τὸν ἄλλο, πώς τοῦτο, πώς κεῖνο; Ἐ, δὲν εἶχα ἔξετάσει καὶ δὲν εἶχα πειστεῖ πώς εἶνε ὅλα φαντασίες τοῦ κόσμου; Ἐτσι καὶ τώρα: ποιὸς ἔρει τί παρεξήγηση ἔγεννήθηκε καὶ εἶχαν βγάνει αὐτὸ τὸ μῦθο ἀπὸ τὴ μυστηριώδη κακία μερικῶν ἀνθρώπων νὰ συντρίβουν χωρὶς αἰτία τὴν ἔνη εὐτυχία.

Δὲν ἔφανέρωσα τίποτα, οὔτε τῆς εἶπα πώς δὲν ἔπηγα στὸ νοσοκομεῖο. Εἶχα παρακαλέσει καὶ τὴ Λάουρα, τὴν εἶχα δρκίσει, νὰ μὴν τῆς τὸ πεῖ γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσει. Εἶχα πιὰ ἡσυχάσει καὶ κοιμήθηκα βαθειὰ ἀπὸ νωρίς, Ἀλλὰ τὴν αὐγὴν εἶδα ὅνειρα φριχτά. Ξύπνησα γεμάτος τρόμους ἄλλοκοτούς, γεμάτος ἄγνωστους φόβους. Ἀποφάσισα νὰ μείνω πάλι καὶ τόσιτα στὴ Λάουρα. Αὐτὴ εἶχε τόσο ώραια περάσει στὸν Πειραιᾶ ὥστε ἥθελε νὰ ξαπάπαι. Θὰ κατέδωινε καὶ στὸ Φάληρο νὰ ορεμέάσει στὴν ἔξεδρα. Ἄν την ἥθελα ξαναπερούνσε ἀπὸ τὸ Διευθυντή. Ἐ, ἀς πήγαινε κι ἀς τούλεγε δ', τι ἥθελε.

Πήρα ἔνα βιβλίο καὶ ξαπλώθηκα στὸν καναπέ. Ἐδιάθαξα, ἐδιάβαξα κι ἀδύνατον νὰ καταλάβω τί ἔλεγε. Ξαναπερούνσα τὴν ἴδια περικοπὴ πολλὲς φορὲς γιὰ νὰ τὴ συγκρατήσω, νὰ μοῦ κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον, νὰ μπορέσω νὰ δεθῶ μὲ τὸ βιβλίο καὶ νὰ λησμονήθῶ. Ἀδύνατον. Ἀξαφνα ἄκουστα ν' ἀνοίγει ἡ δεξώπορτα, ποὺ ἔμενε πάντα ξεκλείδωτη, καὶ βήματα στὶς σκάλες.

— Λάουρα, Λάουρα!...

*Ηταν ἔκεινη! Σὰν δὲν ἄκουσε ἀπάντηση σταμάτησε

λίγο. "Υστερα ἀνέβηκε ζωηρὰ τὶς σκάλες καὶ ἔκλειδωσε τὴν κεντρικὴν πόρτα. Εἶχε πάντα ἔνα κλειδί μαζί της γιὰ νὰ μπαίνει ὅταν ἐτύχαινε ν' ἄργω καὶ νὰ λείπει ἡ Λάουρα.

"Ετραβέηξε κατ' εὐθεῖαν στὴν κάμαρά μου, ὕστεραι βγῆκε καὶ γύρισε τ' ἄλλα δωμάτια. Δοκίμασε τὴν πόρτα τοῦ ιατρείου μήπως εἶνε ἀνοιχτή. "Ἐπειτα ἀκούσα νὰ τραβάει σιγὰ τὶς κουρτίνες τῆς κάμαράς μου.

— "Ο ἔρως χρόνια δὲν κοιτά

κι ὅπου βρεθεῖ χρεεύει...,

ἔτραγουδοῦσε σιγά, διορθώνοντας λίγο τὰ ἔπιπλα. Σὲ λίγην ὥρα ἀκούσα βήματα βιρρειὰ στὴ σκάλῃ, ἔνα λεπτὸ ξερόθηχα, κ' ἔπειτα ἔνα χτύπημα στὴν πόρτα συνθηματικό, τρεις φορές. "Ετρεξε ν' ἀνοίξει. Σιγανά γλυκόλογα, ἵχος φιλιῶν καὶ γέλοιων ἔφταναν στ' ἀφτιά μου σὰ σαρκαστικὸ πρελούντιο ἐνὸς μαρτυρίου φριχτοῦ. Μπήκανε στὴν κάμαρά μου· προθσπαθοῦσα νὰ ἴδω, μὰ ἥταν ἀδύνατον, ἀπὸ μέσα εἶχε κάτι ποὺ σκέπαζε τὴ τρύπα. Μιλούσανε τώρα δυνατώτερα, ἀκούγα τὰ παραπονά του γιατὶ δὲν τὴν εἶδε χτές, τὶς δικαιολογίες της, τούλεγε πώς δὲν ἀξίζει καὶ κάθε μέρα γιατὶ θὰν τὴ βαρεθεῖ. "Ἐτσίγκρισαν τὰ ποτήρια, ἐπίνανε ἀπὸ τὸ λικέρ μου· ἔπινε αὐτὸς μὲ τὸ ἴδιο μου τὸ ποτήρι — καὶ τάρροιξε στὴ Λάουρα ὅταν τῆς εἴπα κάποτε πώς φαίνεται σὰ ν' ἀδιάζει γλίγωρα ἢ μποτίλλια. "Υστερα ἡσυχία. Σὲ λίγο ἀκούσα κάτι κρότους ποὺ μ' ἀπόκαναν. Είχα γίνει ἄλλος ἀνθρώπος, ἥμουν ἔνα πληγωμένο θεριὸ ποὺ δαγκώνει ώς καὶ τὶς πέτρες ἀπὸ τὸν πόνο του. "Ανοιξα τὴν πόρτα καὶ χύνθηκα λαῖρος μέσα. "Ἐκεῖνος, ἔνας ἄντρας ψηλὸς ἵπαιε κεῖ πάνω, ἀσπρισμένος, ώς πενήντα χρόνων — ὁ ἴδιος ποῖχα συναντήσει τότε ποὺ σᾶς εἴπα — εἶχε μισοκορυφεῖ θλιβερὰ πίσω της, ἐνῶ αὐτὴ ἀγριεμένη, μ' ἔνα βλέμμα τόσο σκληρὸ καὶ τόσο ἀλλοιώτικο ποὺ ποτέ μου δὲν τὸ εἶχα ἴδει, οὔτε φανταστεῖ, μὲ μιὰ πρόστυχη αὐθάδεια ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο, στὰ σουρωμένα χείλια, στὰ σφιγμένα δόντια, στὶς κλειστές της γοοθιές, ἔκανε νὰ χυθεῖ ἀπάνου μου.

Δὲν ηὔρα λέξη νὰ πῶ. "Άλλοτε, ὅταν εἶχα φανταστεῖ παρόμοια σκηνή, ἔλεγα πώς θὰ σκοτώσω. Τώρα ἡ ἀνανδρία αὐτούνοντος κ' ἡ ἔστιπωσιὰ ἐκείνης μοῦ γεννοῦσαν τὴν ἀηδία. Τοὺς ἔφτυσα καὶ ξαναγύρισα στὸ ιατρεῖο. "Ηθελα νὰ τοὺς δώσω καιρὸ νὰ φύγουν.

"Οταν βγαίνανε στὸ δρόμο θυμοῦμαι πώς ἀνοιξά τὸ παράθυρο καὶ τοὺς ἐμπλάτσισα μὲ τὰ γέλοια μου :

— Χά, χά, χά !

"Υστερα ἔπεισα λιπόθυμος, ὅσο ποὺ ἡ Λάουρα ἥρθε, μὲ συνέφερε καὶ μὲ παρηγόρησε, ἀφοῦ τῆς εἶπα τί συνέβη. Ναί, τὰ ἥξερε, ὅμολόγησε πώς αὐτὴ μοῦχε στείλει τὸ γράμμα γιατὶ μὲ συμπλαθοῦσε καὶ δὲν ἥθελε νὰ πορούδεύσωμαι.

— Χά, χά, χά,

ξαναγέλασε πάλι ὁ Γιατρός τελειώνοντας τὴν ἴστορία του, καὶ ἐσώπιασε στενάζοντας, ἐνῶ τὸ ποτήρι τοῦ κονιὰκ τοῦ φυγε ἀπ' τὸ χέρι καὶ συντρίψτηκε χάμου.

— Μὰ σὺ ὑποφέρεις ἀκόμα, τοῦπε ὁ Λιοντής. Πότε γινήκανε αὐτά ;

Σήμερα τὸ πρωῖ ! Ἀπάντησε βραχνά, συρτά.

Καὶ ξαφνικὰ πετάχτηκε ἀπάνου καὶ καληνυχτίζοντάς τους μὲ μιὰ βιαστικὴ χειρονομία κάθηκε στὸ σκοτάδι, ἐνῶ γύρω του χυνότανε πικρός, σπαραγκτικὸς ὁ ἥχος τῶν νευρικῶν του γέλοιων :

— Χά, χά, χά !.....

ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΥΓΗ

"Ἐνα πρωῖ, μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου, δυὸ παληοὶ ἔχθροὶ συναντήθηκαν πάνω στὴν ἀκτὴ μιᾶς — σὰν ἀπὸ ζαφεῖρι — θάλασσας. "Ηρχοντο ἀπὸ πολὺ μακρυὰ κι ἀπὸ σημεῖα τοῦ δρίζοντα ἀντίθετα καὶ τὴν τελευταῖα νύχτα τὴν εἶχαν περάσει δοδοιπορόντας. Γιατὶ μιὰ καὶ ἵδια σκέψη τοὺς ἔκαμε νὰ ταχύνουν τὴν πορεία τους : ἡ σκέψη νὰ ξεχάσουν — γιὰ λίγο — τὴν κρυφή τους πληγή, στὴ θέα αὐγινῆς θάλασσας. Προσκυνητὲς κάποιας ἀφθαστῆς γαλήνης, ἤρχοντο γιὰ ν' ἀνασάνουν κάπως στὴν ἔρημη, ἄγνωστη ἀκρογιαλιά, καὶ μετά, πάλι ν' ἀπομακρυνθοῦν πρὸς τὰ μέσα καὶ ξανάθρει ὁ καθένας τὸ ἔρημητήριό του καὶ τὸ βουητὸ τῶν πυκνῶν δένδρων ποὺ τὸ περιέβαλαν.

“Αλληλοκυτάχθηκαν. Πῶς ἥσαν ἀλλαγμένοι ! Καὶ μὲ